

[Kofod-Svendsen]

måtte være og ikke være i forbindelse med dette lovforslag. Det, det handler om, er: ønsker man en punktafgift på forbrugslånsrenter eller ej? Det er, når vi kommer ind til benet, det, det handler om.

Vi har et lånefinansieret forbrug, som er for stort. Vil man gøre noget ved det, eller vil man ikke gøre noget ved det? Kristeligt Folkeparti vil meget gerne medvirke til, at vi gør noget ved det, at vi begrænser det lånefinansierede forbrug. Det er det, der er sigtet med nr. L 5. Vi vil med glæde stemme for dette lovforslag.

Ove Jensen (FP):

Her umiddelbart før lovforslaget bliver vedtaget, må det konstateres, at stort set alle de mange urimeligheder, der var i det oprindelige forslag, bliver vedtaget.

Der bliver med forslaget indført en skat på flytning, en ny skat som straf for at flytte et andet sted hen i landet for at få sig et arbejde. Det er en skat, som specielt vil ramme de unge, der skal stifte bo og bygge et hjem op. Det er en ny skat for dem, som vil købe aktier og anpartar og dermed være med til at holde hjulene i gang her i landet. Det er en ny skat, som især vil ramme lønmodtagere og personer med store private renteudgifter, idet renteskatten og skattereformen tilsammen mere end halverer rentefradragets skatteværdi, når de samtidig træder i kraft her til nytår. Når man på én gang kan blive enig om at mere end halvere rentefradragets skatteværdi, så er der naturligvis ikke langt til helt at afskaffe rentefradragsretten for forbrugslån. Regeringen har med forslaget her givet både Socialdemokratiet og SF en meget god anledning til at fortsætte deres angreb på rentefradragsretten. Det må forudses, at med forslaget er vejen åbnet for en total afskaffelse af rentefradragsretten i løbet af en kort årrække.

Det er i det hele taget en mærkelig siksakskurs, man har ført vedrørende opsparingen. Så langt vi vel alle kan huske tilbage, har man gjort næsten alt, hvad der var muligt, for at straffe opsparing. Det blev gjort, før denne regering tiltrådte, men regeringen har så sandelig fortsat kursen. Man har med realrenteafgiften forringet pensionsopsparingen med næsten 20 mia kr. Man har gennemført forhøjelser af selskabsskatten og andre ting. I

det hele taget har man aldrig forsømt en lejlighed til at straffe opsparing her i landet. Det er jo det konkrete.

Under påskud af, at man nu vil præmiere opsparing, kommer man med en ny skat. Det er det, der er det konkrete. Under påskud af, at man pludselig vil lave kursen helt om og vil til at præmiere opsparing, kommer man med en ny skat, som ret sikkert vil medføre, at vi i løbet af nogle ganske få år har fået rentefradragsretten totalt afskaffet. Dermed er vejen banet for den totale skatteplyndring, hvad alle vel er klar over. Og det er vel desværre også meningen.

Der er blevet talt meget om, hvad alternativet til dette forslag er. Det er blevet sagt, at Socialdemokratiet ikke har noget alternativ, og det er også rigtigt. SFs alternative forslag er blevet afvist, fordi man siger, at det ikke duer. Det er jeg enig i.

Men der er en meget enkel løsning, som kunne have løst problemet med det stigende betalingsbalanceunderskud, og det havde været meget mere nærliggende at anvende den løsning. Løsningen er ganske enkelt, at man skulle tage fat på det forbrug, som er for stort, nemlig det offentlige forbrug, og gå i gang med at gennemføre nogle offentlige besparelser. Det kunne have løst problemet. Så kunne vi samtidig have fået gennemført nogle skattelettelser, som kunne have givet os en bedre konkurrenceevne, som kunne have nedsat omkostningsniveauet, og så kunne vi have produceret og eksporteret os ud af de vanskeligheder, vi har med betalingsbalancen.

Dette vil ikke hjælpe. Den løsning, som det er helt nærliggende og helt oplagt at man skulle have valgt, altså at se på de offentlige udgifter i stedet for at pålægge hele befolkningen nye byrder, som ikke vil hjælpe, har man overhovedet ikke villet gå ind i. Det ville have været den rigtige løsning, og det ville have hjulpet på problemet.

Dette hjælper ikke. Det skaber en masse problemer for stort set hele landets befolkning, og det vil ikke løse det grundlæggende problem, nemlig at få en bedre betalingsbalance, hvad der var formålet med det hele.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Fru Aase Olesen fremhævede i sit indlæg nogle meget væsentlige ting i forbindelse